

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

וַיֵּשֶׁב - מְקוֹץ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְו' - חֲלָק כ'

קוֹנְטֵרְס 170

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

תפילת השב

להחסיד רבינו יונה גירונדי זצ"ל

אָדָם אֲשֶׁר פָּשַׁע וַחֲטָא וּבָא לַחֲסוֹת תַּחַת פְּנֵי הַשָּׁכִינָה וְלִהְבֵּןס
בְּדַרְכֵי הַתְּשׁוּבָה. בַּיּוֹם הַהוּא יִשְׁלַיֵךְ כָּל פְּשָׁעָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיַּעֲשֶׂה
עֲצָמוֹ כְּאֵלוֹ הַיּוֹם נוֹלַד וְאִין בְּיָדוֹ לֹא זְכוּת וְלֹא חוֹבָה, וְזֶה הַיּוֹם
תַּחֲלַת מַעֲשָׂיו. וְכֹה יַעֲשֶׂה בַּיּוֹם טְהַרְתָּנוּ, בְּהַתְנַדְּבוּ רִחוּ אוֹתוֹ לְהִיּוֹת
עָבֵד לְבוֹרְאוֹ, יִפִּיל תַּחֲנַתּוֹ לִפְנֵי בּוֹרְאוֹ, וַיֹּאמֶר:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי, חֲטָאֲתִי, עֹוִיתִי, פְּשָׁעֲתִי, כְּזָאת וְכִזָּאת
עָשִׂיתִי מִיּוֹם הַיּוֹתִי עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְעַתָּה נִשְׂאֲנִי לְבִי
וְנִדְבָה אוֹתִי רוּחִי לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב טוֹב וְשָׁלֵם, בְּכָל לְבִי
וּנְפִשִׁי וּמְאֲדִי, וְלִהְיוֹת מוֹדָה וְעוֹזֵב, לְהַשְׁלִיךְ מֵעַלִּי כָּל פְּשָׁעִי וְלַעֲשׂוֹת
לִי לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה, וְלִהְיוֹת זְרִיז וְזָהִיר בְּיִרְאַתְךָ. וְאַתָּה יְהוָה
יֵאֱהוּדוֹנְהִי אֱלֹהֵי, הַפּוֹתַח יָד בַּתְּשׁוּבָה וּמְסִיעַ לְבָאִים לְטָהָר, פֶּתַח
יְדָךְ וְקַבְּלֵנִי בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לִפְנֵיךָ, וְסִיעֵנִי לְהַתְחַזֵּק בְּיִרְאַתְךָ, וְעִזְרֵנִי
נֶגֶד הַשָּׁטָן הַנִּלְחָם בִּי בַּתְּחַבּוּלוֹת וּמִבְּקֵשׁ נַפְשִׁי לְהַמִּיתֵנִי, לְבַלְתִּי
יִמְשָׁל בִּי. וְהִרְחִיקֵהוּ מִמְאֲתָיִם וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה אַבְרָם שָׁבִי,
וְתִשְׁלִיכֵהוּ בַּמְצוּלוֹת יָם, וְתִגְעַר בּוֹ לְבַלְתִּי יַעֲמֵד עַל יְמִינִי לְשִׁטְנִי.
וְעִשִׂיתְ אֶת אֲשֶׁר אֵלֶיךָ בְּחֻקֶיךָ, וְהִסִּירוֹת לֵב הָאֶבֶן מִקֶּרְבִּי, וְנִתַּתְּ לִי
לֵב בָּשָׂר. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי אֱלֹהֵי, שְׁמַע אֶל תַּפְּלַת עַבְדְּךָ וְאֶל
תַּחֲנוּנָיו, וְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי, וְאֵל יַעֲכַב שׁוֹם חֲטָא וְעוֹן אֶת תַּפְּלַתִּי
וְתִשׁוּבָתִי. וַיְהִי לִפְנֵי כֶּסֶא כְבוֹדֶיךָ מְלִיצֵי יֵשׁוּר לְהַמְלִיץ בְּעַדִּי לְהַכְּנִס
לִפְנֵיךָ. וְאִם בְּחֲטָאֵי הָרַב וְעֲצוּם אִין לִי מְלִיצֵי יֵשׁוּר, חֲתוּר לִי אֶתָּה
מִתַּחַת כֶּסֶא כְבוֹדְךָ, וְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי, וְלֹא אֲשׁוּב רִיקָם מִלְּפָנֶיךָ, כִּי
אֶתָּה שׁוֹמֵעַ תַּפְּלָה. וְתִמְיֵד יִרְגִיל בַּתַּפְּלָה זֶה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ
בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

סֵפֶר הַזֹּהַר

אֲדָרָא רַבָּא

קַדִּישָׁא

מִתְתַּנָּא הָאֱלֹקִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
הַמְּנַקֵּד

עֵמּוּד הַיּוֹמִי

בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם שָׂרוּחַ הַשָּׁקָר
הַזֶּה מְסֻטָּה אוֹתָם בְּשָׁקֶר, וְהוּא
שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם בְּכַמָּה צְדָדִים
וּבְכַמָּה מַעֲשִׂים, וְהֵנָּה בְּאֲרֹנֵי אֶת
הַדְּבָרִים.

וְעַל כֵּן דָּוִד הִמְלִיךָ בְּקֶשׁ לְהַשְׁמֵר
מִמֶּנּוּ וְרָצָה לְצִאֵת מִתּוֹךְ
הַטְּמָאָה, שְׁכַתוֹב (תהלים נא) לֵב
טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן
חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי. זֶה הֵיכָא רֹחַ נְכוֹן,
וְהָאֲחֵר הוּא רֹחַ שְׁקֶר. וְעַל כֵּן
שָׁתִי דְרָגוֹת הֵן, אַחַת קְדוּשָׁה
וְאַחַת טְמָאָה.

פְּתַח וְאָמַר, (ויאל ב) וַיֵּן נִתְּן קוֹלוֹ
לְפָנַי חִילוֹ כִּי רַב מְאֹד מִחְנֵהוּ כִּי
עֲצוּם עֲשָׂה דְבָרוֹ וְגו'. אֶת
הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֲרוּחֵהוּ. אָבֵל וַיֵּן,
בְּכָל מְקוֹם הוּא וּבֵית דֵּינֵו. נִתְּן
קוֹלוֹ - זֶהוּ הַקּוֹל שְׁכַתוֹב (דברים ד)
קוֹל דְּבָרִים. וְכַתוֹב שֵׁם (שמות ד)
לֹא אִישׁ דְּבָרִים. מִי אִישׁ
הַדְּבָרִים? כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (דברים ג)
אִישׁ הָאֱלֹהִים. לְפָנַי חִילוֹ - אֵלֹ
הֵם יִשְׂרָאֵל.

כִּי רַב מְאֹד מִחְנֵהוּ - כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(איוב כה) הֲיֵשׁ מִסְפֵּר לְגִדּוּדָיו.
שְׁכַמָּה מִמֵּינִים וּשְׁלוּחִים יֵשׁ
לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכֻלָּם
עוֹמְדִים לְהַשְׁטִין עַל יִשְׂרָאֵל וַיֵּחַ
כִּי לְטִמְאָה אוֹתָם, וְעַל כֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִזְדַּמֵּן לְפָנַי יִשְׂרָאֵל כְּדִי
לְשָׁמֵר אוֹתָם, וְלֹא יוּכְלוּ לְקַטְרַג
לָהֶם.

כִּי עֲצוּם עֲשָׂה דְבָרוֹ, מִי עֲצוּם?
זֶהוּ הַצְּדִיק, אוֹתוֹ שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל
בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה יוֹמֵם וְלַיְלָה.
דְּבַר אַחֵר כִּי עֲצוּם - זֶה הַמְּקַטְרַג
שְׁנֵמְצָא לְפָנַי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְהוּא חִזַּק בְּכַרְזָל, קָשָׁה פְּסֻלַּע.
עֲשָׂה דְבָרוֹ - שְׁנוּטֵל רְשׁוֹת
מִלְמַעְלָה, וְנוֹטֵל אֶת הַנְּשֻׁמָּה
מִלְמַטָּה.

כִּי גְדוֹל יוֹם ה' וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי
יְכִילָנוּ - שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל.

אֲתַעֲנֶשׁ. וְתָא חֲזִי, כַּמָּה אֵינּוֹן בְּנֵי נֶשֶׁא
בְּעֵלְמָא, דְּאֶסְטִי לוֹן הָאִי רֹחַ שְׁקָרָא בְּשָׁקְרָא.
וְשִׁלְטִי אִיהוּ בְּעֵלְמָא בְּכַמָּה סְטָרִין וּבְכַמָּה
עוֹבְדִין, וְהָא אוֹקִימְנָא מְלִי.

וְעַל דָּא דָּוִד מְלַפָּא בְּעָא לְאַסְתְּמָרָא מְנִיָּה,
וּבְעָא לְאַפְקָא מְגוֹ מְסַאָבו. דְּכַתִּיב, (תהלים
נא) לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חִדָּשׁ
בְּקִרְבִּי. דָּא הוּא רֹחַ נְכוֹן, וְאַחְרָא אִיהוּ רֹחַ
שְׁקֶר. וְעַל דָּא תְרִין דְרָגִין אֵינּוֹן, חַד קְדִישָׁא,
וְחַד מְסַאָבָא.

פְּתַח וְאָמַר, (ויאל ב) וַיֵּן נִתְּן קוֹלוֹ לְפָנַי חִילוֹ כִּי
רַב מְאֹד מִחְנֵהוּ כִּי עֲצוּם עֲשָׂה דְבָרוֹ
וְגו', הָאִי קָרָא אוֹקִמְוִהָ. אָבֵל וַיֵּן, בְּכָל אֲתַר
הוּא וּבֵי דֵינִיָּה. נִתְּן קוֹלוֹ, דָּא הוּא קָלָא
דְּכַתִּיב, (דברים ד) קוֹל דְּבָרִים. וְכַתִּיב הָתָם, (שמות
ד) לֹא אִישׁ דְּבָרִים. מִאֵן אִישׁ דְּבָרִים. כַּמָּה
דָּאֵת אָמַר, (דברים ג) אִישׁ הָאֱלֹהִים. לְפָנַי חִילוֹ,
אֵלִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל.

כִּי רַב מְאֹד מִחְנֵהוּ, כַּמָּה דָּאֵת אָמַר (איוב כה)
הֲיֵשׁ מִסְפֵּר לְגִדּוּדָיו. (דף קצב ע"א) דְּכַמָּה
מִמֵּינֵן וּשְׁלִיחֵן אֵית לִיהּ לְקְדוּשָׁא בְרִיךְ הוּא,
וְכֻלְהוֹן קְיִימִי לְאַסְטָאָה עֲלֵייהוּ דִישְׂרָאֵל (וזה
חֲדַשׁ ל"ג בְּגִין לְאַסְתְּמָאָה לָהּ). וְעַל דָּא קְדוּשָׁא בְרִיךְ הוּא
אֲזַדְמֵן קְמִייהוּ דִישְׂרָאֵל בְּגִין לְנִטְרָא לָהּ,
וְלֹא יְכִילוּ לְקַטְרַגָּא לָהּ.

כִּי עֲצוּם עוֹשֶׂה דְבָרוֹ. מִאֵן עֲצוּם, דָּא הוּא
זְכָאָה הַהוּא דְּאֶשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא קְדִישָׁא
יְמָמָא וְלַיְלִי. דְּבַר אַחֵר כִּי עֲצוּם, דָּא הוּא
מְקַטְרַגָּא דְּאֶשְׁתַּפַּח קְמִי קְדוּשָׁא בְרִיךְ הוּא
וְאִיהוּ תְקִיפָא כְּפַרְזֵלָא תְקִיפָא כְּטִינְרָא.
עוֹשֶׂה דְבָרוֹ, דְּנָטִיל רְשׁוֹת מְלַעֲיֵלָא וְנָטִיל
נְשֻׁמָּתָא מִתְתָּא.

כִּי גְדוֹל יוֹם יי וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יְכִילָנוּ.

דאיהו שליט על כלא, ועלאה ותקיפא על פלהו, וכלהו תחות שלטניה. זפאין אינון צדיקניא, דקדשא ברין הוא אתרעי בהו תדיר, לזפאה לון לעלמא דאתי ולמחדי להו בחדו דצדיקניא דומינין למחדי ביה בקודשא ברין הוא. דכתיב, (תהלים ה) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירגנו ותסף עלימו ויעלצו בך אוהבי שםך. ברין יי לעולם אמן ואמן:

ועליון ותקוף על כלם, וכלם תחת שלטונו. אשרי הצדיקים שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם תמיד לזכות אותם לעולם הבא ולשמח אותם בשמחת הצדיקים שעתידים לשמח עם הקדוש ברוך הוא, שפתיב (תהלים ה) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירגנו ותסף עלימו ויעלצו בך אוהבי שםך. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פרשת ויהי מקץ

ויהי מקץ, רבי חייא פתח ואמר, (איוב כח) קץ שם לחשף ולכל תכלית הוא חוקר אבן אפל וצלמות, האי קרא אתמר. קץ שם לחשף, דא איהו קץ דשמאלא, דאיהו שאט בעלמא, ושאט לעילא, וקיימא קמי קדשא ברין הוא, ואסטי, וקטריג על עלמא, והא אתמר. ולכל תכלית הוא חוקר, דהא כל עובדוי לאו אינון לטב, אלא לשיצאה תדיר ולמעבד פליה בעלמא.

פרשת ויהי מקץ

ויהי מקץ. רבי חייא פתח ואמר, (איוב כח) קץ שם לחשף ולכל תכלית הוא חוקר אבן אפל וצלמות. הפסוק הזה נחבאר, קץ שם לחשף - זהו הקץ של השמאל, שהוא משוטט בעולם ומשוטט למעלה, ועומד לפני הקדוש ברוך הוא ומסטיין ומקטריג על העולם, ויהי נחבאר. ולכל תכלית הוא חוקר - שהרי כל מצעו אינם לטוב, אלא תמיד לכלות ולעשות פליה בעולם.

אבן אפל וצלמות, דא אבן נגף, דבה פשלין חייבין, וקיימא בהאי דאקרי, (איוב י) ארץ עפחה כמו אפל. תא חזי, אית ארץ חיים לעילא, והאי איהי ארץ ישראל. (ד"א ואית ארץ לתתא ונקרא) אפל וצלמות, אפל דנפקא מארץ עפחה. מאי אפל וצלמות, דא הוא קץ דאיהו מסטרא דחשף, זוהמא דדהבא, והא אתמר.

אבן אפל וצלמות - זו אבן נגף שבה נכשלים הרשעים, ועומדת בזה שנקראת (שם י) ארץ עפחה כמו אפל. בא ראה, יש ארץ חיים למעלה, וזו היא ארץ ישראל. (יש ארץ למטה, ונקראת) אפל וצלמות. אפל שיצאה מארץ עפחה. מהו אפל וצלמות? זהו הקץ, שהוא מצד של החשף.

הא חזי, פמה אית לון לבני נשא לאסתכלא בפולחנא דקדשא ברין הוא, ולאשתדלא באורייתא יממא ולילי, בגין דינדעון ויסתפלון בפולחניה, דהא אורייתא איהי מכרזא בכל יומא קמיה דבר נש ואמרה, (משלי ט) מי פתי יסור הנה

והמת הזהב, והנה נחבאר בא ראה פמה יש לבני אדם להתבונן בעבודת הקדוש ברוך הוא ולהשתדל בתורה ימים ולילות כדי שידעו ויסתכלו בעבודתו, שהרי התורה מכריזה בכל יום לפני האדם ואומרת: (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב

ואמרה לו, והרי בארנו את הדברים.

ובשארם משתדל בתורה ונדבק בה, וזכה להתחזק בעץ החיים, שכתוב (שם א) עץ חיים וגו'. ובא וראה, כשאדם מחזיק בעץ החיים בעולם הזה, הוא מחזיק בו לעולם הבא. שהרי כמו הנשמות יוצאות מן העולם הזה, כך מתקנות להן דרגות לעולם הבא.

בא ראה, עץ החיים הוא בכמה דרגות נפרדים זה מזה, וכלם אחד. שהרי בעץ החיים יש דרגות אלו על אלו, ענפים ועלים, קלפות, וגוף האילן, שרשים, והכל הוא האילן. כמו כן כל מי שמשתדל בתורה, הוא נתקן ומתחזק בעץ החיים.

וכ' בני האמונה, ישראל, כלם מתגברים בעץ החיים, כלם אחוזים בעץ ממש, מהם באותו הגוף שבו, מהם אחוזים בענפים, מהם בעלים, מהם בשרשים. נמצאו שכלם אחוזים בעץ החיים. ואותם שמשתדלים בתורה, כלם אחוזים בגוף האילן. ומשום כך מי שמשתדל בתורה, הוא אחוז בכל, והרי פרושה ונתבאר.

וירי מקץ, מה זה מקץ? רבי שמעון אמר, המקום שאין בו זכירה, וזהו קץ השמאל. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית מ) כי אם זכרתני אתך פאשר ייטב לך. וכי כך ראוי ליוסף הצדיק שהוא אמר כי אם זכרתני אתך? אלא כיון שהסתפל יוסף בחלומו, אמר, ודאי חלום של זכירה הוא, והוא טעה בזה, שהרי הכל היה בקדוש-ברוך-הוא.

חסר לב ואמרה לו, והא אוקימנא מלי. ובר פר נש אשתדל באורייתא, ואתדבק בה, וזכי לאתתקפא באילנא דחיי, דכתיב, (משלי ג) עץ חיים וגו'. ותא חזי, פד פר נש אתתקף באילנא דחיי בהאי עלמא, אתתקף ביה לעלמא דאתי. דהא כד נשמתין נפקין מהאי עלמא, הכי אתתקנן להו דרגין לעלמא דאתי.

הא חזי, אילנא דחיי, איהו בכמה דרגין מתפרשן דא מן דא, וכלהו חד. דהא באילנא דחיי אית דרגין אלין על אלין. ענפין, ועליון, וקליפין, וגופא דאילנא, שרשין. וכלא הוא אילנא. כגוונא דא, כל מאן דאשתדל באורייתא, איהו אתתקן ואתתקף באילנא דחיי.

וכ' בני דמהימנותא ישראל, פלהון מתתקפין באילנא דחיי, פלהו אחידין באילנא ממש. מנהון בההוא גופא דביה, מנהון אחידן בענפין, מנהון בעליון, מנהון בשרשין. אשתפחו דכלהו אחידן באילנא דחיי. ואינון דמשתדלין באורייתא (דף קצנ ע"ב) פלהו אחידן בגופא דאילנא. ובגין כך מאן דאשתדל באורייתא, איהו אחיד בכלא, והא אוקמוה ואתמר.

ויהי מקץ, מאי מקץ. רבי שמעון אמר, אתר דלית בה זכירה, ודא הוא קץ דשמאלא. מאי טעמא, בגין דכתיב, (בראשית מ) כי אם זכרתני אתך פאשר ייטב לך. וכי הכי אתחזי ליה ליוסף צדיקא, דאיהו אמר כי אם זכרתני אתך. אלא כיון דאסתפל יוסף בחלמיה. אמר, ודאי חלמא דזכירה איהו. ואיהו טעה בהאי, דהא ביה בקדשא בריך הוא הוי כלא.

ועל כן המקום שהיתה בו שכחה, עמד לפניו. מה כתוב? ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו. כיון שאמר ולא זכר שר המשקים, מה זה וישכחהו? אלא וישכחהו, המקום שיש בו שכחה, וזהו הקץ של צד החשף. שנתים ימים, מה זה שנתים? ששכה הדרגה לדרגה שיש בה זכירה.

ופרעה חלם והנה עמד על היאר. זה היה החלום של יוסף, משום שכל נהר הוא של יוסף הצדיק, וזהו הסוד שמי שרואה נהר בחלום רואה שלום, שכתוב (ישעיה סו) הנני נוטה אליה כנהר שלום.

ויהי מקץ שנתים. רבי חייא פתח ואמר, (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ ואיש תרומות ירוסנה, תא חזי, פד ברא קדשא ברין הוא עלמא עלאה, אתקין כלא כדקא יאות, ואפיק נהורין עלאין מנהרין לכל סטרין, וכלא איהו חד. וברא שמים דלעילא וארץ דלעילא, לאתתקנא כלהו כחדא, לתועלתא דתתאי.

תא חזי, מלך במשפט יעמיד ארץ, מי המלך? זה הקדוש ברוך הוא. במשפט - זה יעקב, שהוא הקיים של הארץ, ועל כן ו' נזונית מה' העליונה, ה' הפתוחה נזונית מן ו', שקיים הארץ הוא במשפט, שהרי המשפט יעמיד ארץ בכל תקוניה וזן אותה.

דבר אחר, מלך - זה הקדוש ברוך הוא. במשפט - זה יוסף. יעמיד ארץ - שכתוב (בראשית מא) וכל הארץ באו מצרימה לשבור אל יוסף. ומשום שהקדוש ברוך הוא התרצה בעקב, עשה את יוסף שליט על הארץ.

ועל דא אתר דהנה ביה נשיו קם קמיה, מה כתיב ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו. כיון דאמר ולא זכר שר המשקים, מהו וישכחהו. אלא וישכחהו אתר דאית ביה שכחה, ודא הוא קץ דסטרא דחשף. שנתים ימים, מאי שנתים. דתב דרגא, לדרגא דאית ביה זכירה.

ופרעה חולם והנה עמד על היאר, דא חלמא דיוסף הוה. בגין דכל נהר, דיוסף הצדיק איהו. ורזא דא הוי, האי מאן דחמי נהר בחלום, חמי שלום. דכתיב, (ישעיה סו) הנני נוטה אליה כנהר שלום:

ויהי מקץ שנתים. רבי חייא פתח ואמר, (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ ואיש תרומות ירוסנה, תא חזי, פד ברא קדשא ברין הוא עלמא עלאה, אתקין כלא כדקא יאות, ואפיק נהורין עלאין מנהרין לכל סטרין, וכלא איהו חד. וברא שמים דלעילא וארץ דלעילא, לאתתקנא כלהו כחדא, לתועלתא דתתאי.

תא חזי, מלך במשפט יעמיד ארץ. מאן מלך, דא קדשא ברין הוא. במשפט, דא יעקב, דאיהו קיומא דארעא. ועל דא, ו' אתון מן ה' עלאה, ה' תתאה אתונת מן ו', דקיומא דארעא איהו במשפט. דהא משפט יעמיד ארץ בכל תקוניה, וזן לה.

דבר אחר, מלך, דא קדשא ברין הוא. במשפט, דא יוסף. יעמיד ארץ, דכתיב (בראשית מא) וכל הארץ באו מצרימה לשבור אל יוסף. ובגין דקדשא ברין הוא אתרעי ביה בעקב, עבד ליה ליוסף שליטא על ארעא.

הוא התרצה בעקב,

רבי יוסי אָמר, מִלֵּךְ - דָּא יוֹסֵף - זֶה יוֹסֵף.
בְּמִשְׁפֵּט יַעֲמִיד אֲרָץ - זֶה יַעֲקֹב.
שְׁהָרֵי עַד שְׁלֹא שָׂא כָּא יַעֲקֹב
לְמִצְרַיִם, לֹא הָיָה קִיּוּמָא בְּאַרְעָא,
מִתּוּף הָרַעֲב. כִּינּוּן שְׂבָא יַעֲקֹב
לְמִצְרַיִם, בְּזִכּוּתוֹ הַסְּתַלַּק הָרַעֲב
וְהַתְקַיְמָה הָאֲרָץ.

דְּבַר אַחַר, מִלֵּךְ בְּמִשְׁפֵּט יַעֲמִיד
אֲרָץ - זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ, שְׂפָתוֹב
(שְׂמוּאֵל ב' ח) וַיְהִי דָּוִד עֹשֶׂה מִשְׁפֵּט
וַיִּצְדָּקָה לְכָל עַמּוֹ, וְהוּא קָיָם אֶת
הָאֲרָץ, וּבְזִכּוּתוֹ עֲמְדָה לְאַחַר
מִכָּן. וְאִישׁ תְּרוּמוֹת יִהְיֶה רֹסְנָה - זֶה
רַחֲבָעִם.

בֹּא רֵאָה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
בְּשִׁבְלֵי הַצְּדִיקִים, אֵף עַל גֵּב
שְׁפָרְעָנוֹת נִגְזָרָה עַל הָעוֹלָם, הִיא
מִתְעַפְּכַת בְּגִלְלָם וְלֹא שׁוֹלֵטָת עַל
הָעוֹלָם. כֹּל יָמֵי דָּוִד הַמֶּלֶךְ
הַתְקַיְמָה הָאֲרָץ בְּגִלְלוֹ. לְאַחַר
שְׁמַת, הַתְקַיְמָה בְּזִכּוּתוֹ, שְׂפָתוֹב
(מַלְכִים ב' ב) וַגְּזוּתֵי עַל הָעִיר הַזֹּאת
לְהוֹשִׁיעָה לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד
עַבְדִּי. כִּמוֹ כֵּן כֹּל יָמֵי יַעֲקֹב וְכֹל
יָמֵי יוֹסֵף לֹא שְׁלֵטָה הִפְרָעָנוֹת
בְּעוֹלָם.

בֹּא רֵאָה, מִלֵּךְ בְּמִשְׁפֵּט יַעֲמִיד
אֲרָץ - זֶה יוֹסֵף. וְאִישׁ תְּרוּמוֹת
יִהְיֶה רֹסְנָה - זֶה פְּרַעָה, שְׁהָרֵי מִשׁוּם
שֶׁהִקְשָׁה אֶת לְבוֹ לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, הַחֲרִיב אֶת אֲרָץ מִצְרַיִם.
וּבְרֵאשׁוֹנָה עַל יַד יוֹסֵף הַתְקַיְמָה
הָאֲרָץ, בְּאוֹתוֹ הַחֲלוּם שְׁחֵלֵם,
שְׂפָתוֹב וַיְהִי מִקְּצֵן שְׁנַתִּים יָמִים
וְגו'.

וַיְהִי מִקְּצֵן וְגו'. רַבִּי אֱלֶעָזָר פִּתַּח
וְאָמַר, (תְּהִלִּים י"ח) חֵי ה' וּבְרוּךְ צוּרֵי
וְיָרוּם אֱלוֹהֵי יִשְׂרָאֵל. אֱלוֹהֵי כְּתוּב
בְּיִשְׂרָאֵל. הַפְּסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָה
בוֹ, חֵי ה' - זֶה חֵי, צְדִיק יִסּוֹד
הָעוֹלָם, שְׁנִקְרָא חֵי הָעוֹלָמִים.
וּבְרוּךְ צוּרֵי - זֶהוּ שְׂפָתוֹב (שֵׁם קַמֵּד)
בְּרוּךְ ה' צוּרֵי, וְזֶה הָעוֹלָם
שְׂמַתְקִים עַל הַצְּדִיק הַזֶּה. וְיָרוּם אֱלוֹהֵי יִשְׂרָאֵל - זֶה הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. אֱלוֹהֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל זֶה שְׂמַיִם,

רַבִּי יוֹסֵי אָמַר, מִלֵּךְ, דָּא יוֹסֵף. בְּמִשְׁפֵּט
יַעֲמִיד אֲרָץ, דָּא יַעֲקֹב. דְּהָא עַד לֹא
אָתָּא יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, לֹא הָוּה קִיּוּמָא בְּאַרְעָא,
מִגּוּ כְּפִנָּא. כִּינּוּן דְּאָתָּא יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם,
בְּזִכּוּתֵיהּ אֶסְתַּלַּק כְּפִנָּא, וְאֶתְקַיְיַם אֲרַעָא.

דְּבַר אַחַר, מִלֵּךְ בְּמִשְׁפֵּט יַעֲמִיד אֲרָץ, דָּא
דָּוִד מִלְּפָא, דְּכְתִיב, (שְׂמוּאֵל ב' ח) וַיְהִי דָּוִד
עֹשֶׂה מִשְׁפֵּט וַיִּצְדָּקָה לְכָל עַמּוֹ, וְאִיהוּ קָיָם
אֲרַעָא, וּבְזִכּוּתֵיהּ קָיְיַמָּא לְבִתְרָה דְּנָא. וְאִישׁ
תְּרוּמוֹת יִהְיֶה רֹסְנָה, דָּא רַחֲבָעִם.

הָא חֲזִי, קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינֵיהוֹן
דְּצַדִּיקָא, אֵף עַל גֵּב דְּפוּרְעָנוּתָא אֲתַגְזֵר
עַל עַלְמָא, מִתְעַפְּכָא בְּגִינֵיהוֹן וְלֹא שְׁלֵטָא עַל
עַלְמָא. כֹּל יוּמוֹי דְּדָוִד מִלְּפָא אֲתַקְיַמָּא
אֲרַעָא בְּגִינֵיהּ, לְבִתְרָה דְּמִית אֲתַקְיַמָּא
בְּזִכּוּתֵיהּ. דְּכְתִיב, (מַלְכִים ב' ב) וַגְּזוּתֵי עַל הָעִיר
הַזֹּאת לְהוֹשִׁיעָה לְמַעַנִי וּלְמַעַן דָּוִד עַבְדִּי.
כְּגוֹנוּנָא דָּא, כֹּל יוּמוֹי דְּיַעֲקֹב וְכֹל יוּמוֹי
דְּיוֹסֵף, לֹא שְׁלֵטָא פּוּרְעָנוּתָא בְּעַלְמָא.

הָא חֲזִי, מִלֵּךְ בְּמִשְׁפֵּט יַעֲמִיד אֲרָץ, דָּא
יוֹסֵף. וְאִישׁ תְּרוּמוֹת יִהְיֶה רֹסְנָה, דָּא
פְּרַעָה. דְּהָא כְּגִין דְּאִקְשֵׁי לְבִיָּה לְגַבֵּי דְּקְדֻשָּׁא
בְּרִיךְ הוּא, חֲרִיב אֲרַעָא דְּמִצְרַיִם. וּבְקַדְמֵיתָא
עַל יְדָא דְּיוֹסֵף אֲתַקְיַם אֲרַעָא בְּהֵוּא חֲלָמָא
דְּחֵלֵם. דְּכְתִיב, וַיְהִי מִקְּצֵן שְׁנַתִּים יָמִים וְגו'.

וַיְהִי מִקְּצֵן וְגו'. רַבִּי אֱלֶעָזָר פִּתַּח וְאָמַר, (תְּהִלִּים
י"ח) חֵי יי וּבְרוּךְ צוּרֵי וְיָרוּם אֱלוֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
אֱלוֹהֵי כְתִיב, בּוֹי"ו. הָאִי קָרָא אֵית לְאֶסְתַּפְּלָא
כִּיָּה. חֵי יי, דָּא חֵי צַדִּיקָא יִסּוֹדָא דְּעַלְמָא,
דְּאִקְרִי חֵי דְּעַלְמִין. וּבְרוּךְ צוּרֵי, דָּא הוּא
דְּכְתִיב (תְּהִלִּים קַמֵּד) בְּרוּךְ יי צוּרֵי, וְדָא עַלְמָא
שְׂמַתְקִים עַל הַצְּדִיק הַזֶּה. וְיָרוּם אֱלוֹהֵי יִשְׂרָאֵל - זֶה הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. אֱלוֹהֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל זֶה שְׂמַיִם,

כמו שִנְאָמַר (שם קטז) הַשְּׁמַיִם שְׁמַיִם
לֵה'.

בא רָאָה, (כְּמוֹ שִנְאָמַר) (שם סח) בְּרוּךְ
אֲדַנְיָ יוֹם יוֹם יַעֲמֹס לָנוּ. בְּרוּךְ
אֲדַנְיָ, בְּאֶלֶף דָּלֶ"ת נוּ"ן יו"ד,
וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא סוּד הַחֲכֻמָּה.
יוֹם יוֹם - אֵלּוּ שְׁנַתִּים יָמִים, כְּמוֹ
שִנְאָמַר וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים יָמִים.
וּפְרָעָה חָלַם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל הַיָּאֵר -
סוּד הוּא, כְּמוֹ שִנְאָמַר, זֶה יוֹסֵף,
שְׁנֵהָר (שְׁכַל הַנְּהָר) הַזֶּה הוּא יוֹסֵף
הַצַּדִּיק.

וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עֹלֵת שְׁבַע פְּרוֹת
פְּלוֹת מְרָאָה וּבְרִיאַת בֶּשֶׁר וְתַרְעִינָה
בְּאָחוּ. וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, שְׁהַרִי
מִהַנְּהָר הַזֶּה מִתְּבַרְכוֹת כָּל אוֹתָן
הַדְּרָגוֹת שֶׁלְמִטָּה, מִשׁוֹם שְׁאוֹתוֹ
נִהַר שְׁשׁוּפֵעַ וַיּוֹצֵא הוּא מִשְׁקָה וְזָן
אֵת הַכֹּל, וַיּוֹסֵף הוּא נִהַר שְׁתַּתְּבַרְךָ
כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם בְּשִׁבְלוֹ.

ובא רָאָה, אוֹתוֹ הִנֵּה, שְׁבַע
דְּרָגוֹת נִשְׁקוֹת וּמִתְּבַרְכוֹת מִמֶּנּוּ,
וְאֵלּוּ הֵם פְּלוֹת מְרָאָה וּבְרִיאַת
בֶּשֶׁר. וְתַרְעִינָה בְּאָחוּ, בַּחֲבוּר
וְאֲחֻוּהָ, שְׁאִין נִמְצָא בְּהֵם פְּרוּד
וְכֹלָם לְשִׁבַח עוֹמְדִים. שְׁהִנֵּה כָּל
שְׁבַע הַדְּרָגוֹת הִלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ הוּא
סוּד, כְּמוֹ שִנְאָמַר (אֶסְתֵּר ב) וְאֵת
שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיּוֹת לְתֵת לָהּ
מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל כֵּן שְׁבַע
פְּרוֹת יְפוֹת מְרָאָה, וּכְנֻדָּה זֶה כְּתוּב
שְׁבַעַת הַסְּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִים אֵת
פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

רְבִי יִצְחָק אָמַר, שְׁבַע הַפְּרוֹת
הַטּוֹבוֹת הֵם דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת עַל
הָאֲחֵרוֹת, וְשְׁבַע הַפְּרוֹת הַרְעוֹת -
הַדְּרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת שֶׁלְמִטָּה. אֵלּוּ
מִצַּד הַקֶּדְשָׁה, וְאֵלּוּ מִצַּד הַשְּׁמָאָה.

אֵינּוֹן עֲלָאִין עַל אֲתַרְנִין. וְשְׁבַע הַפְּרוֹת הַרְעוֹת, דְּרָגִין אֲתַרְנִין
דְּלִתְתָּא. אֵלִין מַסְטָרָא דְקְדוּשָׁה, וְאֵלִין מַסְטָרָא דְמַסָּאָבָא.

דְּאֲתַקִּיִּים עֲלֵיהּ צְדִיקָא דָּא. וַיְרוּם אֱלֹהֵי
לְשָׁעֵי. וַיְרוּם דָּא עַלְמָא עֲלָאָה. אֱלוֹהֵי
כּוּא"ו, דָּא שְׁמַיִם, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תְּהֵלִים קטז)
הַשְּׁמַיִם שְׁמַיִם לִנִּי.

הָא חֲזִי, (כְּמָה דְאַתְּ אָמַר) (תְּהֵלִים סח) בְּרוּךְ אֲדַנְיָ
יוֹם יוֹם יַעֲמֹס לָנוּ. בְּרוּךְ אֲדַנְיָ,
בְּאֶלֶף דָּלֶ"ת נוּ"ן יו"ד, וְהַי קָרָא רְזָא
דְּחֲכֻמָּתָא אִיהוּ. יוֹם יוֹם, אֵלּוּ שְׁנַתִּים יָמִים,
כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דף קצד ע"א) וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנַתִּים
יָמִים וּפְרָעָה חוֹלַם וְהִנֵּה עוֹמֵד עַל הַיָּאֵר,
רְזָא אִיהוּ, כְּמָה דְאַתְמָר דָּא יוֹסֵף. דְּנִהָר (כ"א
דְּכַל נִהָר) דָּא, יוֹסֵף הַצַּדִּיק הוּא.

וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עוֹלוֹת שְׁבַע פְּרוֹת יְפוֹת
מְרָאָה וּבְרִיאוֹת בֶּשֶׁר וְתַרְעִינָה בְּאָחוּ.
וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר, דְּהָא מִנְהָר דָּא אֲתַבְּרָכָן
כָּל אֵינּוֹן דְּרָגִין דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּהִהוּא נִהַר
דְּנִגִיד וְנִפְיָא, אִיהוּ אֲשָׁקִי וְזָן לְכֻלָּא. וַיּוֹסֵף
אִיהוּ נִהַר, לְאֲתַבְּרָכָא כָּל אֶרְעָא דְּמִצְרַיִם
בְּגִינֵיהּ.

וְהָא חֲזִי, הֵהוּא נִהַר, שְׁבַע דְּרָגִין אֲתַשְׁקִיין
וְאֲתַבְּרָכֵן מִנֵּיהּ, וְאֵלִין אֵינּוֹן יְפוֹת
מְרָאָה וּבְרִיאוֹת בֶּשֶׁר. וְתַרְעִינָה בְּאָחוּ,
בַּחֲבוּרָא בְּאֲחוּוֹתָא דְּלֹא אֲשַׁתְּפַח בְּהוּ
פִירוּדָא. וְכֻלְהוּ לְשַׁבְּחָא קִיּוּמִין, דְּהָא כָּל
הַנִּי דְּרָגִין שְׁבַע דְּקֹאֲמַרְן, רְזָא אִיהוּ. כְּמָה
דְּאַתְּ אָמַר, (אֶסְתֵּר ב) וְאֵת שְׁבַע הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיּוֹת
לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְעַל דָּא שְׁבַע
פְּרוֹת יְפוֹת מְרָאָה, וְלִקְבֹּל דָּא כְּתִיב שְׁבַעַת
הַסְּרִיסִים הַמְּשֻׁרְתִים אֵת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

רְבִי יִצְחָק אָמַר, שְׁבַע פְּרוֹת הַטּוֹבוֹת, דְּרָגִין
אֵינּוֹן עֲלָאִין עַל אֲתַרְנִין. וְשְׁבַע הַפְּרוֹת הַרְעוֹת, דְּרָגִין אֲתַרְנִין
דְּלִתְתָּא. אֵלִין מַסְטָרָא דְקְדוּשָׁה, וְאֵלִין מַסְטָרָא דְמַסָּאָבָא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

תפלה קודם האדרא רבא

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות, מודים אנחנו לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, בקידה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנחנו מה חיינו אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול ותסלח לכל חטאתינו ועונותינו, ואל יהיו עונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבנו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו. ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים, אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם וזכות אבותם וזכות תורתם ותמימותם וקדשתם, יעמוד לנו לבל נכשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנחנו לומדים, כמאמר נעים זמירות ישראל גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

כי יהוה יאהדונהי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

רבון עלמין דאנת הוא מגלה עמיקתא ומסתרתא וגלי רזיא. יהא רעוא מן קדמך לאסברא מלין בפומנא. ולקיימא בנא מקרא שכתוב ואנכי אהיה עם פיך והוריתך אשר תדבר, ולא ניעול בכסופא קדמך. ונזכה למשמע רזין עלאין דאורייתא, מפומא דרישא דמתיבתא עלאה, אמן כן יהי רצון, אמן סלה: